

Arrest

nr. 142 626 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014, houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2010 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. X van 20 januari 2014 verwierp de Raad het beroep van de

verzoekende partij en werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd .

Op 7 november 2013 nam de gemachtigde van de minister van Migratie en Asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Ook tegen deze beslissing stelde de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. X van 28 mei 2014 verwierp de Raad dit beroep.

Op 23 december 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 10 juli 2014, en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 24.08.2010 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands les en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is en een VDAB opleiding stukadoor heeft gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 24.08.2010 asiel aan in België. Deze aanvraag werd op 25.10.2013 afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Betrokkene ging hiertegen in beroep, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 22.01.2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 3 jaar en 5 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart verder dat de verplichting om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen een schending zou inhouden van het artikel 3 van het EVRM. Echter dient te worden opgemerkt dat wat de vermeende schending van dit artikel van het EVRM betreft, de bescherming die door dit artikel 3 van het EVRM verleend wordt slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Volledigheidshalve merken wij op dat gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De buitengewone omstandigheden zijn niet aangetoond, de aanvraag kan via de voorziene procedure in het land van herkomst gebeuren.”

Op 12 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, eveneens aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 juli 2014.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij zich wat de verknochtheid van de bestreden beslissingen betreft naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke

aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en vindt juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De advocaat van de verzoekende partij laat na ter terechtzitting, nadat de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen werd gesteld, de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten aan te tonen.

Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft, zoals supra aangegeven, geen gevolgen voor de wettigheid van de tweede bestreden beslissing en vice versa. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden, doet daaraan geen afbreuk en toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede bestreden beslissing en vice versa.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de tweede bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2014.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt, in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt ontvankelijk.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is ingesteld tegen de tweede beslissing, waarbij aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

4. Onderzoek van het beroep

Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“4.1. De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen wordt.

4.2. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Inderdaad.

4.3. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is als volgt opgesteld :

“ Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

4.4. Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is bijgevolg een wetsbepaling die het toelaat om, om redenen van humanitaire omstandigheden een verblijfsmachtiging te vragen.

De verblijfsmachtiging mag bij uitzondering in België worden ingediend bij de gemeente waar de vreemdeling verblijft als er buitengewone omstandigheden voor handen zijn.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van de verzoeker onontvankelijk verklaard.

4.5. De verzoekende partij vraagt zich ten stelligste af hoe zijn aanvraag als onontvankelijk kan beschouwd worden.

Inderdaad.

- 4.5.1. Allereerst, de Raad van State heeft duidelijk gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval van overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

- 4.5.2. In casu heeft verzoeker verwezen naar het feit dat hij reeds 47 maanden in België verblijft. Hij verbleef gedurende zijn asielprocedure legaal in België.

☐ Verzoeker deed zijn asielaanvraag op datum van 24/08/2010 ;

☐ Slechtsop 22/01/2014 liep zijn asielprocedure ten einde.

Bovendien is het voor verzoeker omwille van administratieve en financiële moeilijkheden onmogelijk zich naar Kazachstan te begeven.

- 4.5.3. Het is dan ook in het licht van de wetgeving en de rechtspraak niet meer dan redelijk om te aanvaarden dat de aanvraag van de verzoeker ontvankelijk is.

Hij kan zich terecht baseren op de volgehouden inspanningen van integratie

Het kan dan ook niet redelijk gemotiveerd worden dat een vreemdeling die in België verblijft en omwille van administratieve en financiële moeilijkheden niet naar Kazachstan kan gaan, geen aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet mag indienen bij de Belgische gemeente van verblijf.

Derhalve, naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken overduidelijk het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In 1981 stelde Professor SUTENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het weze opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

- In casu heeft de verzoeker zijn aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend in het land van verblijf, zijnde het land waar hij zijn centrum van belangen heeft.

- Toch zou de bestreden beslissing inhouden dat de verzoekende partij ondanks zijn verblijf in België zijn aanvraag moet indienen in een land waar hij reeds gedurende jaren geen verblijf meer heeft

Het is duidelijk dat er een kennelijke wanverhouding is.

4.6. De moeilijkheid waarmee de vreemdeling te maken heeft, is dat er geen wettelijke criteria vastgelegd werden om te bepalen wie uiteindelijk toepassing mag maken van art. 9bis Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht aan te vragen en te bekomen in België.

Dit betekent derhalve dat de wetgever een zekere beleidsvrijheid toekende aan de Staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zij hebben derhalve een discretionaire bevoegdheid.

Evident zijn er aan deze beleidsvrijheid grenzen. Bij gebrek aan wettelijke criteria is de invulling van de criteria bepaald door algemene richtlijnen en administratieve praktijken. Ook de beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing bij de beoordeling door de administratieve overheid.

Op datum van 19/07/2009 werd een instructienota uitgewerkt door de toenmalige Staatssecretaris.

Hoewel dit vernietigd werd door de Raad van State is dit geen vrijgeleide voor de administratieve overheid om de instructies niet langer meer toe te passen.

a) Het is zelfs zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

b) Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element dat beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals omschreven in de regeringsinstructies, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

In casu heeft de asielprocedure van de verzoekende partijen meer dan drie jaar geduurd.

Tevens is er sprake van een duurzame lokale verankering.

De verzoeker heeft de verplichte cursus oriëntatie gevolgd.

De verzoeker heeft bij de VDAB een beroepsopleiding stukadoor gevolgd, maar de opleiding werd vroegtijdig stopgezet.

Er is de kennis van de landstaal zijnde het Nederlands in hoofde van verzoeker

c) Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

4.7. Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor onontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a) Uiteraard kunnen redenen van integratie (opleiding, talenkennis, centrum van belangen in België, ...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen. Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b) NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partijen in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

4.8. Op basis van hetgeen hierboven werd uiteengezet is duidelijk dat de bestreden beslissing van ontvankelijkheid in de toepassing van art 9bis dient vernietigd te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag tot verblijf in België indient. Er wordt hierbij gesteld dat de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald om haar integratie aan te tonen (langdurig verblijf, Nederlandse taalkennis, werkbereidheid en het volgen van een beroepsopleiding en van een cursus maatschappelijke oriëntatie) niet de ontvankelijkheid maar de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen, en niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. Verder wordt gemotiveerd dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang was en ipso facto geen recht op verblijf verleent, dat geen begin van bewijs werd geleverd van de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM, en dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld nu betrokkene niet aantoonde familie te hebben in België, terwijl gewone sociale relaties niet onder de bescherming van dit artikel vallen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij maakt wat betreft de eerste bestreden beslissing geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij geeft aan dat zij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij en levert inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zij eveneens geschonden acht. De verzoekende partij voert tegelijkertijd aan dat er, nu in de bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheden werden aanvaard, een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de bestreden beslissing en de feiten die eraan ten grondslag liggen zodat de bestreden beslissing tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid

vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekende partij wijst enerzijds op haar langdurig verblijf (47 maanden) in België, op de lange duur van haar asielprocedure (3 jaar en 5 maanden) en op haar integratie in het Rijk, en stelt dat zij hiermee wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend. De verzoekende partij beroept zich in dat opzicht ook op de instructies van 19 juli 2009 en de achterliggende filosofie hiervan, waarin duurzame lokale verankering als een belangrijk element werd beschouwd, en stelt dat een prangende humanitaire situatie in de zin van de regeringsinstructies buitengewone omstandigheden impliceert. De verzoekende partij stelt dat het kabinet van staatssecretaris De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de vernietigde instructies blijven gelden voor wie eraan voldoet, en dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden door in casu van deze vaste gedragslijn af te wijken. De verzoekende partij voert verder nog aan dat elementen van integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, en dat de verwerende partij haar eigen appreciatiebevoegdheid zou ondergraven door integratie nooit te beschouwen als een grond tot ontvankelijkheid, in weerwil van wat de wetgever heeft gewild. Anderzijds stelt de verzoekende partij nog dat zij omwille van financiële en administratieve moeilijkheden niet naar Kazachstan kan terugkeren om daar de aanvraag in te dienen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor een vreemdeling die de toepassing verzocht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Uit het hierboven reeds vernoemde arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering, langdurig verblijf in het Rijk, een lange asielprocedure en elementen van integratie vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire situatie dan weer wel, in de zin van bijvoorbeeld de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van

herkomst, vervolging in het land van herkomst, of ernstige ziekte, doch de verzoekende partij heeft geen dergelijke elementen aannemelijk gemaakt in het kader van deze procedure. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat de verzoekende partij lijkt te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met door de verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de elementen van integratie die in de aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangehaald, stelt de bestreden beslissing dat deze de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De bestreden beslissing stelt dat deze elementen niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld maar het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

De Raad acht deze motivering door de verwerende partij niet kennelijk onredelijk, daar de aangehaalde elementen van integratie zoals een langdurig ononderbroken verblijf, lokale verankering, de lange duur van de asielprocedure, de taalkennis, en het volgen van een oriëntatiecursus en van een beroepsopleiding inderdaad elementen zijn die mogelijk de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn voornoemd arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekken te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: “Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België*

worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.»; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip «buitengewone omstandigheden» nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was «opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen» (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;»

De Raad wijst er op dat het, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, aan de verzoekende partij toekwam uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie, in weerwil van deze rechtspraak, in casu wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, wat zij heeft nagelaten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, perkt de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid van het begrip «buitengewone omstandigheden» niet in door elementen van integratie niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase, maar interpreteert zij dit begrip binnen de grenzen die door de wetgever daaraan werden gesteld, zoals verduidelijkt in het hierboven geciteerde arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009.

Waar de verzoekende partij ten slotte nog als buitengewone omstandigheid aanvoert dat het wegens financiële en administratieve moeilijkheden onmogelijk is voor haar om terug te keren naar Kazachstan en daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, wijst de Raad erop dat zij dit in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangevoerd, zodat de verwerende partij thans niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Overigens beperkt de verzoekende partij zich in het verzoekschrift op dit punt tot een loutere bewering die zij geenszins staft.

Gelet op de voorgaande bespreking kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Een schending van de materiële motiveringsplicht gelezen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar de verzoekende partij een «kennelijke wanverhouding» en daarom een schending van het redelijkheidsbeginsel meent te zien nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst moet indienen en niet in België, waar zij sinds lang verblijft en haar «centrum van belangen» heeft, kan de Raad niet volgen. Zoals hierboven uiteengezet vormt artikel 9bis van de vreemdelingenwet een uitzondering op de algemene regel in artikel 9 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in de regel dient ingediend te worden in het land van herkomst. Nu in casu, zoals hierboven uiteengezet, niet werd voldaan aan de voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden die door artikel 9bis wordt opgelegd, dient de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9 van de vreemdelingenwet ingediend te worden in het land van herkomst. Anders dan een schending van het redelijkheidsbeginsel vormt dit het logische gevolg van de toepassing van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, nu aan de voorwaarden van dit laatste artikel niet werd voldaan. De Raad merkt in dat opzicht nog op dat een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde zoals de vereiste van het bestaan van buitengewone

omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU